

FALCONERIA

*Ara sóc un falcó i sobre la mà m'aferro
del meu senyor. Respiro l'aire net del matí
i l'olor del vellut i les martes, la suor dels cavalls,
el fenc petjat, els vapors
que pugen de la terra.
Herbes i flors menudes, tapis gemat que veuré
des de dalt, quan en cercles, magníficent,
observi els meus dominis, la prada, els arbrissos,
el rierol, la llebre esmunyedissa.
I els cavalls, els gossos i el senyor,
amb els seus cavallers i el falconer major,
patges i servidors, tots iguals de petits,
repartits sobre el prat...
Ara el senyor m'ha dit: vull una llebre grossa,
flairosa de llentiscle (el meu senyor és poeta),
mentre m'acaronava el plomatge amb el dit.
Jo em sento emperador, enfilat a la mà del senyor,
amb la meva caputxa de cuir plena de cintes.*

*Hi ha moviment, xivarri, renills i piafar,
i els mossos de canilla que deslliguen i aquissen els gossos.
Ja s'acosta el moment, el senyor m'amanya,
vol una llebre grossa, flairosa de llentiscle
(jo també sóc poeta). El cor em bat amb força.
I ara, en aquests moments, jo sóc l'amo i senyor
del món i de la gent. Tots a dins del meu cercle,
pendents de mi, esperant com em perdo i retorno,
com el meu vol es va cenyint, calcula,
veu la llebre temorenc.*
*Els ulls són com sagetes, les urpes s'aguditzen
i un vertigen dolçíssim m'aclapara.
Cel i terra són u, arbres i núvols, l'herba i la pell
esquerpa de la llebre. No veig res, una força
se m'endú cap avall, cap al pou del no-res,
i baixo com un llamp. Per quina
voluntat em regeixo?
Quina és la força obscura que se m'endú, quins fils
mouen les meves ales, quin foc
pot escalfar
tant la sang del meu cos?*

*Ara, a les urpes, ja hi tinc la llebre morta,
olorosa de terra i de llentiscle.
Tot s'ha acabat, ja s'ha ensorrat l'imperi.
El falconer major
em deixarà esquinçar un tros de fetge càlid...
Riurà el senyor amb els seus amics, després,
amb el meu caputxot tot ple de cintes,
em sentiré ridícul.*

Allò que fa oblidar-nos, dura sempre tan poc!

NARCÍS COMADIRA